

JĀNA ATBALSTS — Ivita.

→ 6. lpp.

Bez kultūras norietēs civilizācija

— **Piekrīti apgalvojumam, ka kultūra lielai daļai sabiedrības nav īsti svarīga. Piemēram, portālā kultūras ziņa interesē ap 100 — 300 cilvēku, bet dažā policijas ziņa sasniedz pat 3000 skatījumu.**

— Nu, protams. Ziņas par avāriju, slaktiņu, šokējoši, skandalozī interesē vairāk par jebkādu kultūru. Prioritātes. Kopš no tvnet.lv pazuda mūzikas sadaļa, es tur neiegrīžos vispār. Un kopumā es ļoti sāku izvairīties no Latvijas ziņām. Ļoti reti iedvesmo vai ir kas pozitīvs. Un katru dienu klausīties, lasīt, cik viss ir slikti — es to redzu ielās un cilvēku sejās. Viens smaidīgs cilvēks man ielās iedod daudz vairāk spēka, cik visi pelēkie kopā. Gausties var visu laiku, par jebko. Mainīties — baigi grūti, bet var. Cik var cepties par niekiem? Velti. Šitajos brīžos ir ļoti forši, ja blakus ir labi kaimiņi, draugi,

ģimene, komanda. Tas ir ļoti svarīgi. Ja mums vajag tikai maizi, desu, polšu, tad mēs aši atgriezāties pie saknēm. Cilvēks un dzīvnieks. Un tad nav tālu no Bučas, Irpiņas, Mariupoles. Tas ir ļoti mūsdienīgs un trāpīgs piemērs. Srebrenica mazliet senāks. Bez kultūras norietēs civilizācija. Bet kultūra paliks — mazās sauļās, bet paliks.

Daļa no lielā konstruktora

— **Kādu priekšmetu māci Kultūras koledžā?**

— Esmu tehniskās producēšanas specializācijas vadītājs.

— **Izklausās sarežģīti. Kāda tam visam saistība ar kultūru, un vai par šo specialitāti ir liela interese? Ko studenti dara pēc skolas beigšanas?**

— Šobrīd jau var teikt — biju tehniskās producēšanas un mūzikas menedžeru virziena vadītājs. Gaismotāju un skaņotāju kursi un mūzikas menedžeri. Daļa no lielā konstruktora, bez kuras nu nekādi nesa-

nāks pasākums, kāzas, koncerts. Tas, ko jaunieši radīja Kokneses parkā, bija labākais piemērs. Viņi parādīja, ka ar gaismu un skaņu palīdzību var iedzīvotājus parku citādi. Likta tam dziedāt vai virgot, izbalināt to vai nokrāsot. Šovasar ļoti traki gāja visiem skaņu un gaismu puikām. Starp citu, arī meitenēm. Jo ļoti liels pieprasījums un noslodze. Tas ir sarežģītāk, kā tikai ieslēgt — izslēgt gaismu. Jebkurā teātrī un koncertvietā ir gaismotājs un skaņotājs. Bez tāda — nu nekādi. Absolventi strādā nozarē vai arī ārzemēs. Profesijā. Ļoti labi kotējas. Jo šādu speciālistu ļoti trūkst.

Citāda, bet ne sliktāka par mums

— **Kāda tev liekas mūsdienu jaunatne? Bieži domā — kad mēs augām, tā gan nebija?**

— Jū! Es pats reizēm tā saku. Ir citāda, bet ne sliktāka par mums pašiem. Motivētāka, zinošāka, bet reizē ir minusi. Mēs visi kopā mācām viņus. Sākumā ģimenē, tad dārziņā, tad skolā. Un, ja kādā posmā darbiņš slikti padevies, pieci no 20 ir labojami. Mācos ļoti daudz no viņiem, izprast, saprast jaunās tendences. Ir izaicinoši. Protams, vajag motivēt un iedvesmot, saprast un palīdzēt. Viņi ir tie, kas nāks pēc mums. Kādi viņi būs, ir atkarīgs no katra iesaistes.

— **Kāds ir tavs šī gada lielākais izaicinājums?**

— Spēt apvienot darbus, neatstājot ģimeni bez uzmanības. Jauna kultūrtelpa — “Vagonu zāle” — šovasar tai ir mazais starts. Vēl lēnām, pamazām. 300 m² izaicinājums. Laba komanda, ko veido studenti, absolventi. Un atmet smēķēšanu. Fui! Beidzot esmu gatavs tam.

Un pabeigt vēl iesāktās lietas — filmiņu par 70.—80.—90. gadu Latvijas metālistiem — no Atmodas līdz 90. Ir vēl, ui (!), cik daudz ieceru, kas jārealizē. ♦

Sakopj Lūlu akmens apkārtni

TALKĀ PIE AKMENS darbojās Zeltīte Odiņa, Astra Saveljeva, Zilgma Raupa, Inguss Briņķis un Silvija Lisovska.

Foto no Silvijas Lisovskas albuma

Lielais Lūlu akmens ir lielākais Mazzalves pagastā un ievērojams dabas objekts. Lai padarītu tā apskati pieejamāku, vairāki mazzalvieši mežā pie akmens rīkoja talku, sakopjot tā apkārtni.

SANDRA PUMPURE

Akmens ir netālu no Lūlu mājām, no kā ieguvis savu nosaukumu. Iespējams, to šajā vietā atnesis šļūdonis ledus laikmetā. Akmens platums ir 3,4 metri, garums — 4,6 metri, augstums — 1,9 metri, apkārtmērs — 13,5 metri. Tā lielākā daļa iegrimusi zemē, bet virszemes forma ir gana iespaidīga un interesanta. Līdzīgi kā citi, arī Lūlu akmens apvīts leģendām, un viena no tām ir par paslēpto zviedru zeltu zem tā.

Tūrisma organizatore Silvija Lisovska no Mazzalves stāsta, ka lielāku interesi Lūlu akmenim pirms vairākiem gadu desmitiem pievērsa vietējā novadpētniece Emilija Varkale. Tad tas vēl atradies klajākā vietā, bet ar laiku apkārtnē mainījās un aizauga.

— Kad strādāju pie grāmatas “Mazzalves dižozolu stāsti”, pārskatījam fotoattēlus, un tur bija arī ak-

mens. Aizbraucām to apskatīties, bet apkārt bija mežs, arī nokļūšana līdz tam nebija vienkārša. Sazinājāties ar “Latvijas Valsts mežiem”, kura teritorijā tas ir, vai pie akmens nevarētu izvietot informatīvo zīmi. Tuvaikajos gados uzņēmums plāno uzlabot ceļu līdz akmenim, sakārtojot arī apkārtni un izvietojot atbilstošu informāciju. Gaidot šos darbus, vēlējamies padarīt šo vietu pamanāmāku un pieejamāku, saskaņojot ieceri, ko drikstam darīt, — stāsta Silvija Lisovska.

Ap akmeni bija apauguši un sakrituši koki, nebija saglabājusies arī laipiņa pāri grāvim, jo akmens atrodas aiz tā. Talcinieki attīrīja vietu, no nozāģētajiem kokiem izveidoja tiltiņu un celiņam nopļāva zāli. No koka blūkiem izgatavotas sēdvietas un pat barona krēsls!

Silvija Lisovska atzīst, ka ir vēlme šo nozīmīgo dabas objektu atkal celt saulītē, un aktīvi šajā procesā iesaistās arī Aizkraukles novada un Kokneses tūrisma centrs. Vietējie iedzīvotāji zina par šo akmeni — par to stāstīts bērniem skolā, kā arī daļa bijusi tur pārgājienā. Arī turpmāk paredzēts to darīt un rīkot sakopšanas talkas, par katru aktivitāti informējot vietējo mežsarga. ♦

JANSONA “MAZBĒRNI”. Daļa no mākslas centra “Noass” komandas. Jānis — otrs no labās.

Foto no privātā albuma